

ปัญหากฎหมายในการทำประมงในทะเลหลวงภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติ

ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982¹

กนกวรรณ รักพานิชมณี²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายในการทำประมงในทะเลหลวงภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 พบว่าสาเหตุสำคัญของการเข้าไปทำประมงในทะเลหลวง คือ การมุ่งแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง ทำให้เกิดการขยายตัวอย่างรวดเร็วของเรือที่ทำประมงในทะเลหลวงแล้ว ยังทำให้แหล่งทำการประมงส่วนใหญ่กำลังประสบกับปัญหาการลดลงของทรัพยากรสัตว์น้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าไปทำประมงเพื่อให้ได้ปริมาณสัตว์น้ำมากที่สุดในแต่ละครั้ง ซึ่งไม่ได้คำนึงถึงวงจรชีวิต หรือระบบนิเวศน์ของทรัพยากรว่าจะผลิตทดแทนขึ้นมาใหม่ได้ทันตามฤดูกาล โดยมีสาเหตุหลักมาจากการกระทำของมนุษย์ ทั้งจากการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งผลกระทบให้เกิดการทำประมงที่มากเกินไป ทำให้เรือประมงละเมิดต่อมาตรการทางกฎหมายที่รัฐกำหนดขึ้น เนื่องจากการทำประมงจับสัตว์น้ำที่ไม่ได้ขนาด การจับสัตว์น้ำต้องห้ามที่ใกล้สูญพันธุ์ โดยไม่ได้แยกจับเฉพาะชนิดพันธุ์ที่ตนต้องการเท่านั้น ทำให้ทรัพยากรสัตว์น้ำอยู่ในปริมาณที่ร่อยหรอ ส่งผลทำให้ทรัพยากรธรรมชาติมีความเสื่อมโทรมลง

ปัจจุบันนี้มีการทำประมงในทะเลหลวงเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลจากโครงการความร่วมมือเพื่อจับตาการทำประมงทั่วโลก (Global Fishing Watch) เผยผลวิเคราะห์ข้อมูลล่าสุดจากดาวเทียม ซึ่งชี้ว่ามีการทำประมงเพิ่มขึ้นอย่างมากในทะเลหลวง และน่านน้ำของหลายประเทศ ทำให้กว่า 55% ของพื้นที่มหาสมุทรกลายเป็นแหล่งอุตสาหกรรมประมง ซึ่งกว้างใหญ่กว่าพื้นที่การเกษตรบนบกของโลกถึง 4 เท่า ทำให้มีการเคลื่อนไหวด้านการทำประมงที่ยาวนานขึ้นหลายล้านชั่วโมงในหลายพื้นที่ซึ่งสิ้นเปลืองพลังงาน และส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมหาศาลทั้งที่อาหารทะเลคิดเป็นเพียง 1.2% ของพลังงานจากอาหารที่ผลิตได้ สำหรับการบริโภคของมนุษย์เท่านั้น

จากข้อมูลสถิติแผนที่กิจกรรมความเคลื่อนไหวด้านการทำประมงชี้ว่า มีการจับปลาอย่างมากไม่ว่าจะเขตพื้นที่มหาสมุทรแอตแลนติกตอนเหนือ หรือมหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันตกเฉียงเหนือ รวมทั้งบางส่วนนอกชายฝั่งอเมริกาใต้และแอฟริกาตะวันตก โดยในปี 2016 มีการทำประมงรวมทั้งสิ้น 37 ล้าน

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายในการทำประมงในทะเลหลวงภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. มัลลิกา พินิจจันทร์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สลิล สิริพิฑูร และ รองศาสตราจารย์ ดร. ณฐ สันตาสว่าง

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ชั่วโมงทั่วโลก ซึ่งมีการใช้พลังงานไปถึง 2 หมื่นล้านกิโลวัตต์-ชั่วโมง เพื่อเดินทางหาปลาเป็นระยะทางรวมกว่า 460 ล้านกิโลเมตร ซึ่งเท่ากับเส้นทางที่ใช้ไปกลับระหว่างโลกและดวงจันทร์ได้ 600 รอบ

โดยเรือประมง 5 สัญชาติ คือ สาธารณรัฐประชาชนจีน ราชอาณาจักรสเปน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเกาหลีใต้ และ ไต้หวัน ซึ่งมีกิจกรรมการทำประมงในทะเลหลวงมากที่สุดโดยมีความเคลื่อนไหวรวมกันคิดเป็น 85% ของการทำประมงที่เกิดขึ้นนอกน่านน้ำเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หรือทะเลด้านในของประเทศ ส่วนการทำประมงกับสัตว์น้ำจำพวกเศรษฐกิจ เช่น ปลาทูน่า ปลาแซลมอน ด้วยเครื่องมือประมงนั้น เป็นกิจกรรมประมงที่มีการขยายตัวไปทั่วโลกมากที่สุดโดยพบในพื้นที่ถึง 45% ของมหาสมุทร

ดังนั้นการที่ทะเลหลวงเป็นทะเลที่ไม่มีรัฐใดจะอ้างความเป็นเจ้าของ รัฐทุกรัฐสามารถเข้าแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรในทะเลหลวงได้อย่างเสรีภาพนั้น ย่อมส่งผลให้เกิดการทำประมงที่มากเกินไป เกินกว่าธรรมชาติจะผลิตขึ้นทดแทนได้ทัน เรือประมงที่เข้าทำประมงในทะเลหลวงต่างละเมิด และหลีกเลี่ยงต่อมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่รัฐกำหนดขึ้นรวมถึงองค์การประมงระหว่างประเทศด้วย

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 อนุสัญญานี้ เริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2537 โดยภายในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้มีการกำหนดเสรีภาพในทะเลหลวง การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง และสิทธิที่จะเข้าไปทำประมงในทะเลหลวงเอาไว้ แต่ปัญหาในการทำประมงในทะเลหลวง โดยเฉพาะการเข้าไปทำประมงที่มักจะมุ่งเน้นการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิตที่มากเกินไป เกินกว่าทรัพยากรมีชีวิตจะผลิตขึ้นมาทดแทนได้ทันนั้น นับเป็นปัญหาระดับโลกที่รัฐแต่ละรัฐ รวมถึงองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องต้องช่วยกัน เพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตให้เกิดความยั่งยืนขึ้น แต่ทั้งนี้ เหตุผลสำคัญสำหรับการทำประมงในทะเลหลวงของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 คือ การต้องร่วมกันกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวงขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดการทำประมงที่มากเกินไปจนส่งผลให้ทรัพยากรมีความเสื่อมโทรม

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า การบังคับใช้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เนื่องจากมีปัญหาหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง ข้อ 119 ภายในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง ตามข้อ 119 ซึ่งในหลักการในการอนุรักษ์ที่คตินั้น จะต้องอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ เพื่อจะได้ทราบถึงปริมาณ และชนิดพันธุ์ของทรัพยากรสัตว์น้ำที่ถูกจับได้นั้นให้อยู่ในระดับสูงสุดของผลผลิตได้ และต้องคำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ ดังนั้นการจะได้มาซึ่งข้อมูล สถิติเกี่ยวกับปริมาณการจับปลา หรือเกี่ยวกับกิจกรรมประมงนั้น ต่างต้องใช้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ และความร่วมมือกันของรัฐในการเผยแพร่ข้อมูล ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ยาก เพราะต้องอาศัยความร่วมมือจากรัฐที่ทำ

ประมงในทะเลหลวง อาจส่งผลให้เกิดความขัดแย้งขึ้น เพราะรัฐที่ทำประมงในทะเลหลวงก็ต้องการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรโดยไม่ได้คำนึงถึงปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ หรือหลักการทางวิทยาศาสตร์ ส่วนรัฐที่เป็นรัฐชายฝั่งก็ต้องการจะอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตไว้

ดังนั้นการจะปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวงภายใต้หลักการทางวิทยาศาสตร์และร่วมมือของรัฐให้กำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับนั้น ยังเป็นปัญหาสำหรับการที่รัฐเข้าไปทำประมงในทะเลหลวงโดยไม่ได้คำนึงถึงมาตรการดังกล่าว แต่มุ่งเน้นจับสัตว์น้ำให้ได้ปริมาณที่มาก ๆ จึงนำไปสู่การทำประมงที่มากเกินไปจนเกินไป เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย ซึ่งภายในข้อ 119 เป็นเพียงมาตรการที่กำหนดให้รัฐต้องปฏิบัติไว้กว้าง ๆ แต่ไม่มีการกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจน หรือหลักการใด ๆ ที่เป็นการป้องกันการทำประมงที่มากเกินไปถ้ามีเรือประมงไม่ได้นำหลักการอนุรักษ์ตามที่กฎหมายกำหนดขึ้นมาใช้บังคับในการทำประมงเพื่อการคำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง ทำให้เห็นว่าถึงแม้กฎหมายจะกำหนดหลักการในการอนุรักษ์ขึ้น แต่ปัญหาคือรัฐไม่สามารถที่จะนำเจตนารมณ์ของกฎหมายไปปฏิบัติใช้ได้อย่างสมบูรณ์

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับข้อจำกัดเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวง ข้อ 87 และ ข้อ 116 ปัญหาเกี่ยวกับข้อจำกัดเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวง ซึ่งข้อ 87 เป็นการกำหนดเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวงที่รัฐทุกรัฐมีสิทธิเสรีภาพในการทำประมง แต่สิทธิการทำประมงในทะเลหลวงต้องปฏิบัติตามได้บังคับของ ข้อ 116 ด้วย เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรในทะเลหลวงไว้

ดังนั้น ปัญหาการที่ให้สิทธิคนชาติสามารถเข้าไปทำประมงในทะเลหลวงได้ ซึ่งคนชาติ (Nationals) ภายใต้อนุสัญญากรุงเจนีวา ค.ศ. 1958 ว่าด้วยการประมงและการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง ข้อ 14 หมายความว่าเฉพาะถึง ยาน หรือ เรือประมง ซึ่งมีสัญชาติของรัฐที่เกี่ยวข้องโดยไม่คำนึงถึงคนในขณะเรือจะมีสัญชาติใดบ้าง แม้กฎหมายจะกำหนดให้เป็นหน้าที่รัฐเจ้าของธงเรือในการออกกฎหมาย หรือมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตที่จะใช้บังคับกับเรือที่ชักธงสัญชาติของตนก็ตาม แต่การที่เรือที่ชักธงสัญชาติของรัฐนั้น ๆ ต่างพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่ปฏิบัติตามมาตรการ หรือกฎหมายที่รัฐเจ้าของธงกำหนดขึ้น ทำให้ยากแก่การควบคุม ตรวจสอบสิทธิของชาติตนในการทำประมงในทะเลหลวง ถึงแม้รัฐเจ้าของธงจะเป็นผู้กำหนดมาตรการกฎหมายสำหรับคนชาติของตนก็ตาม เนื่องจากทรัพยากรสัตว์น้ำบางชนิดพันธุ์ที่เป็นชนิดพันธุ์ทางเศรษฐกิจทำให้เรือประมงที่เข้าไปทำประมงในทะเลหลวง หรือโดยการชักธงเรือหลายสัญชาติที่เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงมาตรการของรัฐ ซึ่งภายในอนุสัญญานี้ไม่ได้มีระบุถึงมาตรการที่เป็นการควบคุมไม่ให้เรือละเมิดต่อมาตรการ หรือกฎหมายของรัฐที่กำหนดขึ้นมาเพื่อบังคับใช้กับคนชาติของตนในการเข้าไปทำประมงในทะเลหลวง มีเพียงสิทธิที่คนชาติต้องบังคับอยู่ภายใต้ข้อ 116 เท่านั้น ถ้าหากคนชาติละเมิดต่อพันธกรณีตามสนธิสัญญาของตนจะมีมาตรการใดบังคับหรือไม่ภายใต้อนุสัญญานี้ไม่มีการกำหนดที่แน่ชัด

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการประมงโดยองค์การระหว่างประเทศ ข้อ 117 และ ข้อ 118 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการประมงโดยองค์การระหว่างประเทศ เนื่องจากองค์การระหว่างประเทศเป็น องค์การที่มีอำนาจประสานผลประโยชน์ระหว่างรัฐสมาชิก โดยรัฐที่ทำประมงในทะเลหลวงและรัฐชายฝั่ง สำหรับปัญหาการจัดการประมงโดยองค์การระหว่างประเทศที่เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรชนิดพันธุ์สัตว์น้ำ ที่อยู่บริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะติดกับทะเลหลวง ดังนั้นปัญหาจากการจัดการประมงโดยองค์การระหว่าง ประเทศที่กำหนดให้รัฐให้ความร่วมมือกันภายใต้กรอบขององค์การระหว่างประเทศโดยกฎหมายไม่ได้ ตกลงว่าจะมีแนวทางแก้ไขอย่างไรหาก รัฐไม่ตกลงกัน หรือตกลงกันไม่ได้ หรือถ้ามีการตกลงกันในความ ตกลงกำหนดให้ต้องปฏิบัติต่อรัฐที่สามอย่างเสมอภาคไม่เลือกปฏิบัติ ถ้าหากรัฐที่สามไม่ยินยอมจะปฏิบัติ ตามข้อตกลง ใครจะเป็นผู้มีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว

จากการศึกษาปัญหาการบังคับใช้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ผู้ศึกษา ขอเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรสิ่งมีชีวิตในทะเลหลวง ข้อ 119 ภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น

ผู้เขียนเห็นว่าในการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากร สิ่งมีชีวิตในทะเลหลวง การจะนำข้อมูลทางวิทยาศาสตร์มาเป็นแนวทางหลักในการกำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ โดย กำหนดให้รัฐร่วมมือกันเผยแพร่ข้อมูล สถิติดังกล่าว นั้นยังไม่สามารถจะนำมาเป็นบรรทัดฐานในการ กำหนดปริมาณที่จับได้ ควรจัดตั้งกองทุนวิจัยกลางขึ้น เพื่อช่วยลดปัญหาการทำข้อมูล สถิติที่ล่าช้าและ ปัญหาที่ว่ารัฐใดจะเป็น ผู้ออกค่าใช้จ่าย

ข้อ 119 ควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น

“(เอ) ใช้มาตรการซึ่งกำหนดขึ้น โดยอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด ซึ่งรัฐที่เกี่ยวข้อง มีอยู่เพื่อธำรงไว้หรือฟื้นฟูประชากรชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับสามารถอำนวยผลผลิตได้อย่างสูงสุด ตลอดไป โดยให้นำหลักการระงับไว้ก่อนเข้ามาเสริมในหลักการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อช่วยในการกำหนด มาตรการในการอนุรักษ์ให้มีความชัดเจนมากขึ้น และเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบด้านลบถึงแม้จะไม่เกิดความ เสียหายขึ้นก็ตาม แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความต้องการ พิเศษของรัฐกำลังพัฒนา และโดยคำนึงถึงแบบแผนการประมง การพึ่งพาอาศัยกันของมวลสัตว์น้ำ และ มาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศที่เสนอแนะกันโดยทั่วไป ไม่ว่าจะในระดับอนุภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก

3. ให้มีการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อสนเทศทางวิทยาศาสตร์ สถิติเกี่ยวกับการจับและกิจกรรม การประมงรวมทั้งข้อมูลอื่นที่มีอยู่ซึ่งเกี่ยวกับการอนุรักษ์มวลปลาอย่างสม่ำเสมอ โดยผ่านองค์การระหว่าง ประเทศที่มีอำนาจไม่ว่าจะเป็นระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก ตามที่เหมาะสมและโดยให้รัฐที่ เกี่ยวข้องทั้งปวงมีส่วนร่วมด้วย

รวมถึงมาตรการบทกำหนดโทษสำหรับรัฐที่ละเมิดต่อหลักการอนุรักษ์และการจัดการภายใต้ บทบัญญัตินี้ให้พิจารณาตัดสินสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวงโดยองค์การ ประมวลระหว่างประเทศเป็นผู้พิจารณาระยะเวลาตามที่เห็นสมควร”

2. ปัญหาเกี่ยวกับข้อจำกัดเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวง ข้อ 87 และ ข้อ 116 ผู้เขียน ขอเสนอแนะดังนี้

ผู้เขียนเห็นว่าควรมีการกำหนดแนวทางจำกัดเสรีภาพในการทำประมงในทะเลหลวง ในการ ปลดปล่อยเรือประมงเข้าไปทำประมงในทะเลหลวงตามหลักเสรีภาพส่งผลให้เรือประมงไม่ปฏิบัติตาม มาตรการ หรือกำหนดแนวทาง กฎหมายภายในของรัฐเจ้าของธงนั้น ควรให้รัฐทุกรัฐออกกฎหมาย หรือ แนวทางปฏิบัติของตนให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อเรือประมงที่เข้าไปทำประมงในทะเลหลวงจะไม่ หลีกเลียงในการปฏิบัติตามมาตรการของรัฐในการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง และดังนั้นผู้เขียน เห็นว่า ควรมีการกำหนดมาตรการที่จำเป็นในการลงโทษที่มีความรุนแรงสำหรับเรือประมงที่ชักธงหลาย สัญชาติ หรือเรือประมงที่พยายามจะหลีกเลียงไม่ปฏิบัติตามมาตรการ หรือกฎหมายภายในที่รัฐเจ้าของธง กำหนดขึ้น คือ การกำหนดข้อกีดกันทางการค้า ที่จะใช้เป็นเครื่องมือให้รัฐต้องบังคับ ควบคุมเรือเรือประมง ที่ชักธงของตนให้ปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวงมากขึ้น เนื่องจากเรือประมงที่ได้รับผลกระทบจากการ การกีดกันทางการค้าจะไม่สามารถจำหน่ายชนิดพันธุ์สัตว์น้ำ ของตนได้เลย

3. ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการประมงโดยองค์การระหว่างประเทศ ข้อ 118 ควรแก้ไขเป็น

“รัฐจะต้องร่วมมือกันในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในบริเวณทะเลหลวง รัฐซึ่ง คนชาติของตนแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิตประเภทเดียวกัน หรือต่างประเภทในบริเวณเดียวกัน จะต้องเจรจาเพื่อดำเนินมาตรการที่จำเป็นสำหรับ การอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตที่เกี่ยวข้อง กำหนดข้อบังคับ ให้รัฐที่เกี่ยวข้องต้องจัดตั้งองค์การประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคขึ้น โดยกำหนดให้รัฐมีหน้าที่ในการ ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การการจัดการประมงหรือข้อตกลงที่กำหนดขึ้น และจะต้อง เปิดโอกาสให้รัฐอื่นที่มีผลประโยชน์เข้าร่วมในข้อตกลง โดยต้องไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อรัฐดังกล่าว

และกำหนดให้องค์การประมงระหว่างประเทศกำหนดมาตรการที่เข้มงวด เพื่อให้รัฐที่จะเข้ามามี ผลประโยชน์ต้องปฏิบัติตามข้อตกลงอย่างเคร่งครัด ซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้”

แต่ถ้าหากกรณีรัฐไม่สามารถตกลงกันได้หรือไม่ปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ควรกำหนด ให้องค์การระหว่างประเทศ ได้แก่ องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ เข้ามาบทบาทในการตัดสิน และกำหนดมาตรการบังคับให้รัฐทั้งหลายต้องร่วมมือกันเพื่อการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรชนิดพันธุ์ ดังกล่าวขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กอบชัย เจริญวิมลกุล. **เขตเศรษฐกิจจำเพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการประมง : กรณีศึกษาไทยมาเลเซีย**.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531

จุมพต สายสุนทร. **กฎหมายระหว่างประเทศ**. พิมพ์ครั้งที่ 12 แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559.

วรินทร์ หงสกุล. “การประมงกับกฎหมายทะเล : ทศวรรษแห่งการเปลี่ยนแปลง.” **วารสารการประมง** 46 (เดือนกันยายน ถึง เดือนตุลาคม 2536): 438.

ศรัณย์ เพ็ชรพิรุณ. **สมุทรกรณี**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549).

ศูนย์วิจัยกฎหมายและการพัฒนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. **การใช้สิทธิของเรือประมงไทยในการผ่านน่านน้ำต่างประเทศและการคุ้มครองของรัฐบาลไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2554.

Global Fishing Watch. **Global Fishing Watch Activity in 2016** [Online]. Available URL: <http://www.bbc.com/thai/international-43187369>, 2561 (สิงหาคม, 2561).